

เรื่องสั้นชุด
ชีวิตต่างแดน

พิมพ์ครั้งที่ 2

เรียกเราว่า เอเลี่ยน

Call us Aliens

เรื่องราวที่คุณจะไม่มีวันได้อ่านจากหนังสือเล่มไหน
โด่งดังและฮือฮามาแล้วใน พินทิบ เมื่อปี 2562

ตุ๊กตุ้ย เลิฟลี่

เรื่องสั้นชุด
ชีวิตต่างแดน

พิมพ์ครั้งที่ 2

เรารักคุณ
รักชาติโลก
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษจากโรงงานรีไซเคิล

เรียกเราว่า เอเลี่ยน

Call us Aliens

เรื่องราวที่คุณจะไม่มีวันได้อ่านจากหนังสือเล่มไหน
โด่งดังและฮือฮามาแล้วใน พันทิป เมื่อปี 2562

ตุ๊กตุ้ย เลิฟลี่

เรียกเราว่า เอเลียน

โดย : ตึกด้อย เลิฟลี่

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงทัศนหรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-93875-7-2
พิมพ์ครั้งที่ 2 : ธันวาคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ตึกด้อย เลิฟลี่,

เรียกเราว่า เอเลียน = Call us Aliens.— พิมพ์ครั้งที่ 2.--กรุงเทพฯ : สีน้า, 2565,
239 หน้า

1.เรื่องสั้นไทย I. ชื่อเรื่อง 895.91301

ISBN 978-616-93875-7-2

พิมพ์ที่

บริษัท บี.ซี.เพรส (บุญชิน) จำกัด

93/84-86,93/35,93/37 ซ.พัฒนาการ 1

ถ.สาธุประดิษฐ์ บางโพพวง ยานนาวา กทม.10120

จัดพิมพ์ และ

สำนักพิมพ์สิน้า

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

ราคา **199** บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

กองบรรณาธิการที่ปรึกษา
กองบรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
พิสูจน์อักษร
จัดรูปเล่ม
ออกแบบปก

วิฑิต ไสยนิตย์
ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์
ธนพร ภูนวงศ์
รัชยา ศรศิลป์
หัสติน เวททำ
อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องสั้นชุด ชีวิตต่างแดน เรียกเราว่า เอเลี่ยน Call us Aliens เขียนโดย ตึกดู่ เลิฟลี่ เป็นเรื่องจริงที่ผู้เขียนได้ประสบพบเจอมาด้วยตนเอง ครั้นเมื่อเดินทางไปทำงานเป็นเชฟในร้านอาหาร ไกลถึงประเทศอเมริกา หากทว่านั่นเป็นการเดินทางแบบผิดกฎหมายคนเข้าเมือง ผู้เขียนและเพื่อนอีกสองท่าน จึงถูกเจ้าหน้าที่ ICE จับตัวให้ไปอยู่ในสถานที่ที่เรียกว่า ศูนย์กักกันแห่งบัฟฟาโล (BFDF) เพื่อรอกระบวนการพิจารณาโทษตามกฎหมาย ก่อนส่งกลับประเทศไทย และนั่นคือ สาเหตุที่ทำให้ตัวผู้เขียนเรียกตัวเองว่า “เอเลี่ยน” นั่นเอง

ในความโชคร้าย ยังมีความโชคดีอยู่ในสถานที่แห่งนั้น ผู้เขียนพลิกวิฤตให้กลายเป็นโอกาส ได้บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ลงในสมุดไดอารี่ จนกลายมาเป็นหนังสือเล่มนี้ ที่จะช่วยให้คุณได้รู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้ ได้หัวเราะไปกับตัวหนังสือ ได้เศร้าไปกับผู้เขียน และได้เรียนรู้ว่าการเอาตัวรอด การใช้ชีวิตต่างแดน ผู้เขียนสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร อะไรคืออุปสรรค แล้วอะไรทำให้ผู้เขียน ซึ่งใช้นามปากกาว่า ‘ตึกดู่ เลิฟลี่’ ถึงอยากบอกเล่าเรื่องราวของเขา..เราขอเรียนเชิญท่านที่มีหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือ เปิดอ่านหน้าถัดไปได้เลย เรียกเราว่า เอเลี่ยน Call us Aliens

สำนักพิมพ์สีน้ำ

คำนำผู้เขียน

เรื่องราวของเหล่าโรบินฮูด (Robin Hood) จากดินแดนด้ามขวาน ที่ไปชุดทองไกลถึงอเมริกา จะด้วยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม แต่สิ่งที่เผชิญอยู่เบื้องหน้า คือความจริงของชีวิตที่ต้องยอมรับ และดำเนินต่อไป

ตัวผมและเพื่อนอีกสองคน คือ 3 หนุ่ม 3 มุม จากไทยแลนด์ ที่โชคชะตาจับพลัดจับผลูไปทำงานในอเมริกา และบังเอิญได้มารวมชายคาในร้านอาหารไทยร้านหนึ่งในเมืองเดียวกัน ทุกอย่างดูเหมือนจะราบรื่นขึ้นครู่ แม้การอยู่ทำงานแบบนั้นจะผิดกฎหมายคนเข้าเมืองของสหรัฐอเมริกาก็ตาม

แล้ววันหนึ่ง โชคชะตาก็พลิกผัน ทั้ง 3 หนุ่มโดนเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง หรือหน่วย ICE จับกุม ชีวิตอันอิสระภายใต้การผิดกฎหมาย ต้องกลับกลายเป็นไร้อิสระภายใต้การครอบงำของกฎหมายแทน ถูกส่งตัวไปที่ศูนย์สถานควบคุมและกักกันแห่งบัฟฟาโล (BFDF) เพื่อรอกระบวนการพิจารณาโทษ และส่งกลับประเทศตนเอง

ระหว่างรอกระบวนการเหล่านั้น ซึ่งไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่า จะใช้เวลานานเท่าใด ทั้ง 3 คนจึงต้องปรับตัวและทำใจให้อยู่อย่างมีความสุขที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ศูนย์สถานควบคุมและกักกันแห่งบัฟฟาโลนั้น จะไม่ใช่เรือนจำหรือคุก (Jail) เป็นเพียงแค่สถานควบคุมกักกัน (Detention) แต่เราก็ไม่ได้มีอิสรภาพเหมือนชีวิตปกติ มันมีกฎระเบียบมากมาย เช่น ต้องกินข้าวเป็นเวลา ต้องตรวจเช็กชื่อ ความเรียบร้อยทุกเช้า-เย็น ไม่อนุญาตให้ออกจากห้อง นอกจากมีคำสั่งจากทางศูนย์ฯ และเมื่อจะออกนอกห้องไปเพื่อทำภารกิจบางอย่าง ก็ต้องมีเจ้าหน้าที่ของศูนย์ฯ เป็นคนนำไปทุกครั้ง

การสูญเสียอิสรภาพชั่วคราวแบบนี้ ทำให้เหล่าโรบินฮูดจากไทม์แลนด์ และจาก
ทุกมุมโลกที่มาอยู่รวมกัน ต้องปรับตัวให้อยู่อย่างมีความสุข ไม่เครียดกับสถานการณ์ที่
เกิดขึ้น บางคนก็มีพฤติกรรมแปลก ๆ บางคนก็สงบนิ่ง บางคนก็เอะอะวอยวาย เพื่อให้รู้สึก
ว่าตนเองได้ผ่อนคลายขึ้น จนกว่าจะได้รับอิสรภาพ

แล้วสุดท้าย 3 หนุ่มก็ได้รับอิสรภาพภายในเวลา 1 เดือน พร้อมกับประสบการณ์
อันชั้นเลิศ ที่จะเปิดเผยให้ได้รับรู้

เรื่องราวแบบนี้ จากคนหลากหลายประเทศเกือบทุกมุมโลกแบบนี้ ไม่มีวันที่จะ
ได้รับรู้ง่าย ๆ หากไม่ได้เปิดหนังสือเล่มนี้ !!

อึ้ง หนังสือเล่มนี้ มิได้มีเจตนาเชิญชวน หรือชักจูงให้เกิดการกระทำผิดกฎหมาย
หรือก่อกวนระเบียบคนเข้าเมืองของประเทศสหรัฐอเมริกาแต่ประการใด ผู้เขียนเพียงแค่
แบ่งปันและแชร์ประสบการณ์เล่าสู่กันฟัง ในห้วงเวลาหนึ่งที่ได้พบเจอเท่านั้น

ตุ๊กต๋อย เลิฟลี่

มีนาคม 2564

สารบัญ

เมื่อฟ้าได้ลิขิต (1)	1
เมื่อฟ้าได้ลิขิต (2)	7
เมื่อฟ้าได้ลิขิต (3)	10
Welcome to BFDF	17
Call us Aliens	23
รวมมิตร..ชิดใกล้	25
คีนบาปที่..Buffalo	30
อีผิน..ฟิลิปปีนส์ผู้เลอโฉม (1)	36
อีผิน..ฟิลิปปีนส์ผู้เลอโฉม (2)	43
เราจะพบกันที่..ปารีส	47
ฉันเยาว์..ฉันเขลา..ฉันทิ้ง..ฉันจึงมาอเมริกา	55
Dear DO	61
เพื่อน..กูรักมึงวะ	69
นาร์ เดเน่..เซเนกัลผู้ห้าวหาญ	75
ล่าม..นั่น..สำคัญไฉน	83
เรื่องของ..จิมมี่	90
ไผ่ต่างกอ	95

สารบัญ

ยักษ์ใหญ่ใจดี...จากเบนิน	104
สบาย..สบาย..สไตล์บาฮามาส	107
แคเมอรูน อันตราย	116
เจนจิรา..พยาบาลสาวไทยหนึ่งเดียวใน BFDF	122
New Kid In Room	130
เสือเตี้ย..แห่งกัวเตมาลา	137
ความสุข..ที่คุณหา (ดื่ม) ได้	143
ทนาย..ที่รัก	150
Thailand and Taiwan	159
Don't Be Serious	162
ห้องสมุด..สุดซ่า	168
Bye..Bye..Pat	177
สิงห์ทะเลทราย (1)	185
สิงห์ทะเลทราย (2)	192
มาก ภูทับเบิก	200
Goodbye ก๊อดบาย Adios อาดิโอส ลาก่อน..แต่	209

เมื่อฟ้าได้ลิขิต (1)

“You’re arrested.” คุณถูกจับแล้ว

เจ้าหน้าที่หน่วย ICE ของอเมริกาพูด

“Do you have anything to say ?” คุณมีอะไรจะพูดไหม ?

“No” ผมตอบสั้น ๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เราจะพาคุณไปที่ Batavia ห่างจากที่นี่ 2 ชั่วโมง”

ผมไม่พูดอะไร สีหน้ายังคงเฉยเมยเหมือนเดิม

หากจิตใจนั้นสับสนวุ่นวายไปหมด คิดทบทวนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร เหมือนตั้งตัว แต่ไม่ทันได้ตั้งใจ

และไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวเราเอง ทั้งที่เราทิ้งตัวแล้วนะ

เพราะเหตุการณ์เมื่อ 2 อาทิตย์ก่อนหน้านี้

ยังร้อน ๆ กรุ่น ๆ ควันไม่ทันได้จางหาย

ผมยังระลึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้นได้ดี

กำลังเจ้าหน้าที่หน่วย ICE หรือ Immigration and Customs Enforcement

หรือเข้าใจง่าย ๆ ว่า เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ประมาณ 5-6 คน

มาตามจับกุมตัวแพท และดาร์ 2 หนุ่มคนไทยที่ร้านอาหารไทยในเมือง Ithaca รัฐ

New York ในข้อหาอยู่ในประเทศเกินกำหนด (Overstay)

โดยมีผู้หวังดีประสงค์ร้ายไปแจ้งต่อจนท.ICE และให้ข้อมูลทั้งหมด

ICE ได้ตัวแพท และดาร์ไปในวันนั้น

โดยแพท จนท. ICE ได้ตัวที่บ้านพักหลังร้านอาหารไทยร้านหนึ่งในเมือง

ส่วนดาร์นั้น พวก ICE อีกชุดหนึ่งได้มาตามที่ร้านอาหารไทยอีกร้านหนึ่งในเมือง

ซึ่งเป็นร้านเดียวกับที่ผมทำงานอยู่

“พี่ไมค์...ไม่รู้ใครมาด้อม ๆ มอง ๆ ที่หน้าร้านเรานะ” ต้าร์พูดอย่างร้อนน

“เฮ้ย..ไม่มีอะไรรอก่นา” ผมตอบ พลางเดินออกมาจากประตูห้องครัว มองไปที่ประตูหน้าร้าน ซึ่งห่างจากครัวประมาณ 20 เมตร

“ไม่มีอะไรนี่หว่า” ผมพูดแล้วก็กลับเข้าห้องครัว เพื่อเตรียมอุปกรณ์และวัตถุดิบต่าง ๆ สำหรับการเปิดขายในช่วงเช้า

2-3 นาทีผ่านไป ต้าร์ลละล้าละลักอีกครั้ง

“พี่ พี่ไมค์ มันเข้ามาแล้ว”

ผมหันขวับไปที่ประตูห้องครัว เห็นไอ้ต้าร์คุ้ยโทรศัพท์กับใครก็ไม่รู้ แต่ข้าง ๆ มันทัน เป็นมนุษย์ฝรั่งคนหนึ่ง รูปร่างไม่สูงนัก แต่หน้าตาดูเคร่งขรึม พยายามที่จะคุยกับต้าร์ และยืนห่างต้าร์แค่คืบ แต่ไอ้ต้าร์มีท่าทางที่ไม่อยากคุยด้วย เข้าใจว่าผมอยากคุยกับคนในโทรศัพท์มากกว่า

“ให้ผมทำยังไงอะ ให้พี่ไมค์ไปก่อนเหอ?”

ผมได้ยินเสียงไอ้ต้าร์พูดอย่างนี้จริง ๆ

นาที่นั้น ผมไม่อยากจะรู้ว่า ไอ้มนุษย์ฝรั่งคนนั้นมันเป็นใคร

และไม่อยากรู้แล้วว่า มันเข้ามาภายในร้านได้ยังไง เข้าหน้าร้านหรือหลังร้าน หรือใครเป็นคนเปิดประตูให้ ผมเดินผ่านหน้าไอ้มนุษย์ฝรั่งคนนั้นไป

ในระยะแค่ 2 ฟุต พร้อมส่งสายตาให้ไอ้ต้าร์เดินตามผมมา

ผมถอดผ้ากันเปื้อนออก หยิบเสื้อกันหนาวที่แขวนอยู่ราวหลังร้าน

และเดินอย่างระแวกออกมาทางประตูด้านหลัง มองซ้ายมองขวาไม่เห็นมนุษย์ฝรั่งที่น่า

สงสัยว่าจะเป็นพวกเดียวกันกับที่อยู่ในร้าน

แต่ขณะเดียวกัน พอมองไปด้านหลัง ก็ไม่เห็นไอ้ต้าร์ตามมา

ผมเดินมาเรื่อย ๆ ผ่านหน้า M&T Bank โล่งใจขึ้นมาหน่อยว่า

งานนี้เราจะรอดแล้ว

แต่ก็หวั่นใจอยู่ว่า ไอ้ต้าร์คงจะโดนไอ้มนุษย์ฝรั่งหน้าเข้มคนนั้นควบคุมตัวไว้

ผมเดินเลยมาที่ย่าน The Commons ซึ่งจะถือว่าเป็น Downtown

หรือใจกลางเมืองก็ได้

มีร้านค้าขายของต่าง ๆ เต็มไปหมด ทั้งร้านอาหารสารพัดสัญชาติ

ร้านเสื้อผ้าแฟชั่น ร้านขายของที่ระลึก ฯลฯ

ผมเดินเข้าร้านหนังสือมือสอง (Used Book) ผมรู้ว่าร้านนี้มีที่นั่ง

มีเก้าอี้ให้อ่านหนังสือ มันคงเหมาะกับการนั่งพักเพื่อขโลมจิตใจจากนาฬิกาขลุ่ยเมื่อ
สักครู่นี้ ผมรู้ว่า ตอนนี้ผมรอดแน่ แต่เพื่อนลิ..ไม่รู้จะเป็นอย่างไร

ผมภาวนาให้อัฒนุขย์ฝรั่งในร้านคนนั้นเป็นจนท. เฮลท์ (Health Officer) ที่จะมา
ตรวจสอบคุณภาพของร้านอาหาร

แต่มันจะใช่เธอะ ทำไมมันหน้าตาซึ่งซังอะไรขนาดนั้น ! !

เฮ้ย.. แต่พวกเฮลท์หน้าตาซีเรียสนั่นก็มีเยอะ พวกเราชาวคนครึ่งคนเคยกับคนเหล่านี้
เป็นอย่างดี พวกนี้จะมา 1 คนบ้าง 2 คนบ้าง แล้วแต่ร้านอาหารที่จะตรวจเป็นร้านเล็กหรือ
ร้านใหญ่ มีอะไรให้ตรวจเยอะไหม เขามีอำนาจที่จะสั่งปิดร้านเราได้ หากเห็นว่า
ร้านอาหารนั้นมีระบบสุขอนามัยไม่ดีพอตามระเบียบที่กำหนด และมีความเสี่ยงต่อความ
ปลอดภัยของผู้บริโภค

พวกนี้จะเข้าร้านมาแบบไม่บอกกล่าว และไม่มีการนัดหมายล่วงหน้า

มาแล้วก็จะตรงดิ่งไปหาหมู เห็ด เป็ด ไก่ และผักทั้งหลายแหล่

พร้อมอาวุธคือเทอร์โมมิเตอร์ เสียบเข้าไปในช่องเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ที่มันต้องการ

หากไม่ได้อุณหภูมิที่เย็นเพียงพอ มันก็จะจดบันทึกข้อบกพร่องลงไป

และร้านก็เตรียมตอบคำถาม (แก้ตัว) ได้เลย

มันไม่สนใจที่จะมาสนทนากับคนในครัวหรอก

บัตรประจำตัว ไอดี หรือพาสปอร์ตอะไรก็แล้วแต่ มันก็ไม่สนใจจะดู

ยูจะเป็น Citizen, Green Card หรือ Robin Hood ฉันทึกไม่แคร์ เพราะไม่ใช่หน้าที่ของฉันทึก

แต่ภาพที่เห็น..โอ้..ไอ้ตัวรึน้องเลิฟ

บุแรด..เอ๊ย..บุรุษจากตอนเหนือของประเทศไทย

มนุษย์ฝรั่งตัวนั้น มันไม่ใช่เฮลท์แน่ ๆ

มันยืนประกบชิดไอ้ตัวรึยังกะคู่รักที่เพิ่งฮันนีมูน

มันไม่สนใจที่จะเข้ามาหาหนู หมา กา ไก่ ในครัวเลย

ผมเดินผ่านหน้ามันออกมา มันสบตาผม แต่ก็ยังไม่ยอมห่างกายจากไอ้ตัวรึ

ตัวรึเอ๊ย..มึงโดนมันทะเลวงประตู่แน่ ๆ !!

คิดแล้วก็ส่งสารไอ้ตัวรึมัน พร้อมกับส่งสารตัวเองไปด้วย

ผมคิดไปคิดมา วกวนอยู่อย่างนั้นจนคิดอะไรไม่ออก

ผมหยิบหนังสือในหิ้งออกมาดู เป็นประวัติของ Ozzy Osbourne

อดีตนักร้องนำวง Black Sabbath วงร็อกที่โด่งดังของอังกฤษในยุค '70

ผมเปิดอ่านเท่าที่อ่านได้ และดูรูปไปเรื่อย ๆ

ผมพบว่า ไอ้ Ozzy นี่ มันดื๋ย่นัตั้งแต่ยังเด็ก หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู แถมกวตืน ปนโรคจิต

นิด ๆ ด้วย ผมชอบมุมนี้ของร้าน เพราะมันเป็นมุมหนังสือเกี่ยวกับพวกนักร้องนักดนตรี

อึดชิ่วประวัติของแต่ละคน แต่ละวง

เคยซื้อหนังสือจากที่นี่ไป 2 เล่ม

เล่มหนึ่งเป็นประวัติและผลงานของ The Beatles

วงร็อกอันดับหนึ่งของโลกตลอดกาล

อีกเล่มหนึ่งเป็น Van Halen วงเฮฟวี่ เมทัลสุดยอดอีกวงหนึ่ง

คอเพลงเฮฟวี่ เมทัลยุค '80 คงจะรู้จักกันดี

กำลังคิดว่าจะซื้อไอ้ Ozzy Osbourne นี่แหละอีกสักเล่ม

เพราะก็เป็นแฟนเพลง 'Changes' อันโหยหวนของมันเหมือนกัน

แต่นาทีนั้น คิดถึงชะตาชีวิตความอยู่รอดของตัวเองก่อนเถอะวะ !!

กูจะกลับบ้านยังงี้ กลับตอนไหน

ไอ้มนุษย์ฝรั่งมันจะรอจับเราอยู่ที่ร้านหรือเปล่า ?

เอ๊ะ..มันไม่รู้จ้ะเรานี่หว่า มันไม่รู้หรอกว่าเราเป็นใคร
เราอยู่ในประเทศนี้แบบถูกกฎหมาย หรือผิดกฎหมาย มันก็
มันมีแต่ข้อมูลของ 2 คนนั่น แพท กับ ดาร์
หรือเราจะเข้าไปที่ร้านเพื่อสืบข่าว
ว่าเหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้น มันไม่ใช่ มันไม่จริงอย่างที่เราคิดหรอก

อาหารเข้าเป็นลิ่งจำเป็นมากนะ
แต่เข้านี้...แม้แต่กาแฟสักแก้ว ขนมปังสักชิ้น ก็ยังไม่ตกถึงท้องเลย
นี่ก็บ่ายโมงกว่าแล้ว
มนุษย์ฝรั่งพวกนั้นเข้ามาตอน 11 โมงเศษ ๆ
ท้องร้องจ๊อก ๆ ส่งสัญญาณเตือนความหิว
ผมวางหนังสือของ Ozzy Osbourne ลง
บอกกับมันว่า มึงรออยู่ที่นี่นะ Ozzy ตอนนี้กูไม่สะดวกจะ
แล้วกูจะมาซื้อมึงวันหลัง

ผมตัดสินใจจะไปขึ้นรถเมลกลับบ้าน
แต่..อ้าว..นี่ขึ้นได้ว่า รถเมลวิ่งไม่ถึงบ้านเรานี่หว่า !!
มันจอดแค่ Ithaca College จากนั้นต้องเดินอีกราว 2-3 ไมล์
อืม..ดูไม่น่าปลอดภัยเท่าไร เพราะเส้นทางไปบ้านนั้น เป็นถนนสายเล็ก ๆ เชื่อม
ระหว่างเมืองเล็ก ๆ ด้วยกัน
ไม่มีฟุตพาทสวย ๆ ให้เดิน มีแต่ไหล่ทางเล็ก ๆ กว้างแค่ครึ่งเมตร พอเดินได้เท่านั้น
ไม่ค่อยได้เห็นใครเขาเดินกัน นาน ๆ ที่จะเห็นสักครั้งหนึ่ง
อาจเป็นเพราะว่า มันมีรถยนต์กันทุกบ้านก็เป็นได้
ดังนั้น การเดินดุ่ม ๆ อย่างโดดเดี่ยวคนเดียวอย่างนี้ ย่อมเป็นที่สังเกตได้ง่าย

โอ้ย..คิดมากจัง มันจะตามเรามาทำไม

มันได้ตัวแพทและตำรวจตามที่คนแจ้งรีพอร์ทไปแล้ว

แต่..เฮ้ย..ป้องกันไว้ก่อนก็ดีนะ

สองคนในร่างเดียวกันของผมถกเถียงกันอย่างคร่ำเคร่ง

ผมในฐานะคนกลาง จึงตัดสินใจลงไปที่ชั้นใต้ดิน (Basement) ของร้านหนังสือ

เผื่อว่าจะเจอไอ้ Tenner เด็กเลิร์ฟในร้าน เพราะพี่ชายมันทำงานอยู่ที่นี่

และร้านนี้ ผมก็ชอบมาเดินประจำเมื่อเวลาเบรกจากงาน

ชื่อร้าน 'Angry Mom' ผมตั้งชื่อภาษาไทยให้มันว่า ร้านคุณแม่เดือด !!!

ซึ่งผมเข้าใจว่า น่าจะเป็นญาติห่าง ๆ กับ 'คุณแม่ขอร้อง' ของน้องทราย

ร้านนี้มีนัชาย CD DVD และแผ่นเสียงมือสอง

ผมได้ CD เพลงและแผ่นเสียงที่หายาก จากที่นี่ไปหลายชุด

แต่วันนี้ ผมไม่มีอารมณ์มาดู CD แล้ว

โชคดีที่เจอพี่ชายไอ้ Tenner

แต่โชคร้ายที่ไอ้ Tenner ไม่ได้อยู่ที่นั่น

พี่ชายมันพยายามติดต่อมันทางโทรศัพท์ แต่ก็เหลว ไม่มีการรับสาย

ผมขอบคุณและบอกลาพี่ชาย Tenner

แล้วเดินขึ้นมาร้าน Used Book เหมือนเดิม

เฮ้ย..Angry Mom คุณแม่เดือดเฮ้ย..

วันนี้ แม่จะรู้มัยว่า กูเดือด(ร้อน)ยิ่งกว่าแม่อีก !!!

เมื่อฟ้าได้ลิขิต (2)

ผมตัดสินใจที่จะเดินกลับบ้าน และเดินไปทางหลังร้านแบบห่าง ๆ เพื่อจะได้อะไรเพิ่มเติมมาบ้าง และในความหวังเล็ก 0.001 % ว่ามนุษย์ฝรั่งที่ยืนแนบชิดสนิทสนมกับไอ้ต๋ารยังกะรู้จักกันมานานแรมปีนั่น เป็นแค่จนท. เฮลท์ หรือพวกสมาคม มูลนิธิต่าง ๆ ที่มาบอกบุญขอรับบริจาคเงิน

ผมเดินมาที่หัวมุมถนน ที่มีร้านโชห่วยเล็ก ๆ ชื่อ Common Market อยู่
สินค้าที่เราชาวครัวใช้บริการกับที่นั่นใหญ่คือ เบียร์ และ Powerball กับ Mega Millions ซึ่งเป็นลอตเตอรี่สไตล์อเมริกัน

พอดีผมมองเห็นแหล่งข่าวเข้าโดยบังเอิญ

มันยืนคุยอยู่กับเพื่อนร่างใหญ่ผิวดำของมัน

ไอ้แฟรงค์ Dish Washer เด็กล้างจานของร้านร้านนั่นเอง

แฟรงค์อายุประมาณ 18-19 ปี แต่ใบหน้าออกกราว 30 สูง 170 ซม.กว่า ๆ

ผิวขาว ผมหยิกลอนขนาดใหญ่สีทอง มองเห็นวาวแวบมาแต่ไกล

“โฮ..แฟรงค์ เกิดอะไรขึ้นวะ นายรู้เรื่องในร้านหรือเปล่า ?” ผมทักทาย และถามไปเลย
ในคราวเดียวกัน

“โอว..แบด นิวส์ ชาวร้ายนะ ต๋ารถูกจับไปแล้ว”

“เฮ้ย..จริงรึ ?” ผมถามด้วยความตกตะลึง และหลุดจากความหวัง 0.001 % นั้น ไม่มี
ปาฏิหาริย์

“ใช่..โอเคคิดว่า เจ้าหน้าที่คงพาไปที่ Buffalo”

“อืม..โอเค แทงกั๋วะแฟรงค์ เอ้อ..เรียกแท็กซีให้หน่อยสิ โอจะกลับบ้าน”

ผมไม่คิดอยากจะเข้าไปหาข่าวอะไรในร้านอีกแล้ว

แค่นี้ก็สามารถคาดเดาและเข้าใจเหตุการณ์ได้ทั้งหมด

จนท. ICE ตั้งใจมาจับกุมคนไทย 2 คน คือ แพท กับ ต้าร์
ในข้อหาอยู่ในประเทศเกินระยะเวลาที่กำหนด
โดยมีข้อมูลจากผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม แต่ประสงค์รังเกียจเจ็ดอันดับและอิทธิพล
แจ้งไปทางหน่วยงานของ ICE และผลก็คืออย่างที่เห็น
แพทกับต้าร์โดนจับในวันเดียวกัน แม้จะต่างเวลาและสถานที่
ส่วนผม แม้เจ้าหน้าที่จะไม่มีข้อมูลจากการแจ้งรายงาน
แต่ก็สามารถจับกุมได้เช่นเดียวกัน
หากเจอซึ่งหน้า และขอตรวจดูเอกสารประจำตัว และพบว่าอยู่เกินกำหนด
แต่โชคดี ที่ผมเล่นกายแบบซึ่ง ๆ หน้า พาตัวเองรอดมาได้
และความโชคดีจะอยู่กับผมไปอีกนานเท่าไร ไม่มีใครรู้

ระหว่างรอไต่แฟรงค์โทรเรียกแท็กซี่
พี่ดำป็น เพื่อนไต่แฟรงค์ ก็เลยเสนอหน้ามาช่วยเหลือผม
“เฮ้..แหมมัน..ไต่ไปส่งยูก็ได้เนะ โอเค..จะไปไหนละ”
“โน..แท็กซี่” ผมรีบบอกปัดทันทีโดยไม่ต้องคิด !!
ผมไม่รู้จัพี่ดำป็นคนนี้เป็นส่วนตัว แต่เคยเห็นมันหลายครั้ง
มันชอบยืนอยู่ตรงหัวมุมถนน หรือหัวมุมตึกในย่าน The Commons
แต่งตัวแบบพวก ฮิปฮอป แร็ปเปอร์ ใส่กางเกงหลุดตูดจนถึงเข่า
เสื้อแขวนของมันเต็มไปด้วย Accessories และด้วยความที่มันสูงเกือบ 190 ซม.
แม้มันจะไม่ตัวหนามาก แต่นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้มันถึก และน่ากลัวยิ่งนัก
ประกอบกับท่าทางของมันเมื่อมีใครเดินผ่านมา
มันจะยื่น CD มาเสนอขายให้แบบจับพลัน
ทำให้ใคร เขาคงตกใจกันได้เลยทีเดียว !!

ผมปฏิเสธมันไปทุกครั้งที่เจอ และไม่เคยมั่นมั่นสักทีหรอกว่า
ใช้ CD ที่มันเสนอขายให้นะ มันเป็นอะไร ? หนังสือ สารคดีชีวิตสัตว์ ซีรีส์เกาหลี
หรือซีดีรวมฮิต “คืนความสุขให้ประชาชน” ของผู้นำประเทศท่านหนึ่ง
ตอนนี้ที่ผมรู้สึกได้คือ ผมผ่านนาฬิกาที่มากได้แค่ไม่กี่ชั่วโมง
ผมไม่อยากกระตือรือร้นอะไรมากไปกว่านี้อีกแล้ว !!
การไปอยู่ในรถมนุษย์ฮิปฮอป แร็ปเปอร์อย่างมัน กว่ามันจะส่งผมถึงบ้าน
ผมอาจจะช็อกตายในรถมันซะก่อนก็เป็นได้

เมื่อรถแท็กซี่มาถึง ผมขอบคุณและบอกลาแฟรงค์กับพีดำป็น
ผมมาถึงบ้านโดยปลอดภัยในบ้ายแก่ ๆ วันนั้น
วันที่รู้สึกตื่นเต้น ไร้ใจ ระทึกขวัญ หดหู่ ซึมเศร้า และผิดหวัง
ทุกอารมณ์ที่มี มันเกิดขึ้นกับมนุษย์ปุถุชนคนธรรมดาคนหนึ่งอย่างผม
มนุษย์ที่เขาเรียกขานกันว่า “โรบินฮูด”

เมื่อฟ้าได้ลิขิต (3)

หลังคืนวันอันลำบากผ่านพ้นไป
ผมตื่นขึ้นมาบนความรู้สึกของความว่างเปล่า
ว่างเปล่าแม้กระทั่งคนในบ้านที่เคยอาศัยอยู่ด้วยกัน
ในเช้าที่ต้องการความอบอุ่นและกำลังใจอย่างยิ่งนั้น
กลับไม่มีใครแม้แต่คนเดียว !!

เดือนมกราคมของอเมริกานั้น อยู่ในช่วงของฤดูหนาว
อากาศยังอยู่ในระดับติดลบ
อุณหภูมิสูงสุดที่เห็นไม่เคยเกิน 3 องศาเซลเซียสสักวัน
ความหนาวเย็นยะเยือกของอากาศขนาดนั้น แม้ผมไม่เคยเจอที่เมืองไทย
แต่ระยะเวลาเกือบ 7 ปี ก็ทำให้ผมคุ้นเคยกับมันพอสมควร และในบ้านก็ยังมียูนิเตอร์ช่วย
บรรเทาความหนาวเย็นลงได้บ้าง
แต่เช้าวันนั้น แม้อิเตอร์ 10 ตัว
ก็ไม่อาจลดอุณหภูมิความหนาวในใจผมได้
ผมคิดย้อนถึงเหตุการณ์เมื่อวานนี้ ช้าแล้ว ช้าแล้ว วกไปวนมา
นึกดีใจที่ตัวเองรอดจาก ICE มาได้
แต่ก็เสียใจที่เพื่อน 2 คน ทั้งแพทและดาร์ โดนจับไป
บ้านพักของเราอยู่บนเขาในย่าน South Hill
บ้านแต่ละหลังห่างกันประมาณ 20 เมตร
ไม่มีรั้วบ้านมากนักให้เสียอารมณ์แอบมอง !!
ด้านหน้าบ้านของเราเป็นถนนสายเล็ก ๆ เชื่อมไปสู่เมืองอื่น ๆ ในแถบนี้
เช่น เมือง Danby เมือง Oswego เมือง Cortland
ซึ่งก็อยู่ในเซตรัฐ New York ทั้งหมด

ส่วนด้านหลังบ้านก็เป็นป่าโปร่ง ซึ่งก็สามารถเดินเล่น

ลัดเลาะอย่างเพลิน ๆ ได้ ถ้าไม่กลัวหลงป่า

และป่านี้ ก็เป็นที่อยู่อาศัยของพวกกวางจำนวนมากไม่น้อยเลยทีเดียว เพราะเคยเห็นฝูงกวาง
เหล่านี้ เดินออกจากป่ามาหาอาหารแถวหลังบ้านเป็นประจำ เมื่อยามในป่ามีอาหารไม่
เพียงพอต่อความต้องการของมัน

บรรยากาศแถบนี้จึงเงียบสงบ อากาศดี และบริสุทธิ์ยิ่งนัก

ปกติบ้านของเราจะอยู่กัน 4 คน

หนึ่งในนั้นเป็นอเมริกัน ซิติเซ่น เชื้อสายสกลนคร

แต่เวลานั้น เธอได้กลับประเทศไทยไปเพื่อพักผ่อน

และมีคิวที่จะกลับมาในอีก 3-4 เดือนข้างหน้า

อีก 2 คน โดนควบคุมตัวโดย จนท. ICE

และหนึ่งเดียวคนนี้ จึงโดดเดี่ยวกลางบ้านป่าในแถบอเมริกาเหนือ

ข่าวการจับกุมตัวคนไทย 2 คนในเมือง Ithaca แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว

คนเมากันสนั่นลั่นคึกนี้ วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของ จนท. ICE ว่าไม่เหมาะสม

ไม่ควรที่จะมีใครในเมืองอันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ที่จะต้องถูกจับเพียงเพราะเป็นผู้พวยพ หรือ

Immigrant เพราะมีคนจำนวนหนึ่งในเมืองนี้รวมตัวกันตั้งเป็นกลุ่มขึ้นมา เพื่อต่อต้าน

นโยบายของประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ที่พยายามจะผลักดันผู้พวยพ และแรงงานผิด

กฎหมายออกจากประเทศ

พวกเขากล่าวว่าเมือง Ithaca เป็นเมืองที่มีผู้ทรงความรู้ มีนักศึกษา มีอาจารย์และ

นักวิชาการเป็นจำนวนมาก เพราะมี 2 มหาวิทยาลัยใหญ่ตั้งอยู่ คือ Cornell University

และ Ithaca College ในความเห็นของพวกเขา มันจึงเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ (Sanctuary

Town)

ต้องช่วยกันปกป้องผู้พวยพจากนโยบายที่พวกเขามองว่า ไม่เห็นความเท่าเทียมกันของ
มนุษย์

หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น The Ithaca Voice ก็ลงข่าวคดีนี้

แม้จะไม่มีรายละเอียดมากนัก

แต่ก็ได้ใจความหลักว่า มีการจับกุมคนไทย 2 คนในเมือง โดย จนท. ICE

มีทนายความหลายคนติดต่อมาที่ร้าน เพื่อที่จะติดตามและดูแลทางด้านกฎหมายให้

สมาคม มูลนิธิต่าง ๆ โทรมาสอบถาม และให้กำลังใจอย่างล้นหลาม

รวมทั้ง Tompkins County Immigration Rights Coalition (TCIRC) ซึ่งเป็นกลุ่มที่รวมตัวกัน

เพื่อช่วยเหลือคนต่างชาติที่ประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ ที่มาอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา

โดยเบื้องต้นรู้เพียงว่า มีคนไทย 1 คน

เป็นสมาชิกอยู่ในคณะทำงานของกลุ่มนี้ด้วย

วันที่โดดเดี่ยวอย่างไม่ได้ตั้งใจวันนี้ ผมไม่ได้ไปทำงานเหมือนอย่างที่เคยเป็นมา

จากการพูดคุยกับผู้จัดการและเจ้าของร้าน ได้ข้อสรุปออกมาว่า

ช่วงระยะเวลาี้ ผมไม่ควรไปทำงานที่ร้าน เพราะผมอยู่ในสถานะ Overstay หรือจะเรียก

เท่ ๆ อีกแบบว่า Robin Hood

กลิ่นกรุ่นฝุ่นตลบยังไม่จางหาย จนท. ICE จะมาอีกเมื่อไหร่ ก็ไม่มีใครรู้

คราวหน้า ผมอาจจะไม่โชคดีเหมือนคราวนี้ก็ได้

ผมเห็นด้วยอย่างแรง เพราะแม้จะเชื่ออยู่บ้างว่า ฟ้าได้ลิขิตชีวิตคนไว้แล้ว

แต่ถ้าเราตั้งตนในความไม่ประมาท ก็ย่อมจะเป็นเรื่องที่ดีกว่า

อีกอย่างหนึ่งนั้น การได้หยุดทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ก็น่าจะเป็นการดี

เกือบ 7 ปีในอเมริกานั้น ผมทำงานหนักอย่างกะอุปการณการเกษตร ! !

ได้หยุดอาทิตยละ 1 ครั้ง

ได้หายใจหายคอนิดหน่อย พวุงนี้ก็ต้องไปไถนาต่ออีกแล้ว ! !

ผมเคยสนทนากับเพื่อนบางคนในประเทศไทย

และหล่นคำถามอันสับสน จนตนเองก็ตอบคำถามเหล่านั้นไม่ได้

“กูมาที่นี่ทำไมวะ”

“มาทำงานหาเลี้ยงครอบครัวนะสิ”

“มาทำงาน แต่กลับบ้านหาลูกเมียไม่ได้เนี่ยนะ”

“กลับได้ แต่เขาไม่ให้กลับมาอีก”

นี่คือความแตกต่าง และความพิเศษ ที่เราได้รับจากการเป็น “Robin Hood”

อย่างไรก็ตาม ผมยอมรับมันอย่างเต็มใจ

และไม่เคยแหกปากเรียกร้องอะไรจากใคร

เพราะผมสร้างมันขึ้นมาด้วยตัวเองทั้งสิ้น

Home Alone เวอร์ชันไทย ดำเนินไปได้ 1 อาทิตย์

ผมไม่ได้ไปทำงานอย่างที่คุ้นเคยมาตลอดหลายปี

ไม่ได้ออกจากบ้านเลยแม้แต่ก้าวเดียว

และวันนี้ “แพน” ผู้จัดการใจดีแฉะมาที่บ้าน มาส่งข้าวส่งน้ำเพื่อประทังชีวิต !!

และคอยอัปเดตสถานการณ์ให้ฟังว่า สองคนนั้น ทั้งแพทและดาร์ ได้เข้าไปอยู่ในสถาน

ควบคุมกักกันผู้ทำผิดกฎหมายคนเข้าเมือง ที่เรียกว่า Buffalo Federal Detention Facility (BFDF)

ซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง Batavia รัฐ New York ห่างจากเมือง Buffalo ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ทางตอนเหนือ อยู่ประมาณ 45 นาที

ข่าวบอกว่า เจ้าหน้าที่ในนั้นดูแลดีมาก วัน ๆ ไม่ต้องทำอะไร รอกินแต่ข้าว 3 มื้อ

เสื้อผ้าก็ไม่ต้องซัก มีเจ้าหน้าที่แผนกที่รับผิดชอบไปจัดการให้

มีเพื่อน ๆ ให้คุยแลกเปลี่ยนเยาะเย้ย

เพียงแต่ไม่มีอิสระที่จะออกไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบเท่านั้นเอง

เดี๋ยวก็ได้ประกันตัวออกมา นั่นคือความเคลื่อนไหวล่าสุดที่ได้ยิน

“พี่ไมค์เหงามั้ยคะ ? เป๋อมั้ย ? ถ้าอยากออกไปซื้อของ หรือไปที่ไหน บอกได้นะคะ เดี่ยวแพนจะมารับคะ”

“ขอบคุณครับ” ผมกล่าวขอบคุณในความมีน้ำใจของแพน ผู้จัดการร้านคนสวย ที่ต้องวิ่งวุ่นสารพัด ในการที่จะหาคนมาทำงานแทนกำลังพลที่ขาดหายไป
“รออีกสักพักนะคะ เดี่ยวเรื่องซา ๆ ก่อน ค่อยไปทำงานคะ”

“ครับ ไม่เป็นไร ผมโอเคดี”

“รู้สึกว่ วันอังคารหน้า พวก ICE นัดกับทางเราว่าจะมาเอาเอกสารต่าง ๆ ของร้านนะคะ หลังจากนั้นแล้ว คงไม่มีอะไรคะ โอเคนะคะ”

“ครับ” ผมตอบสั้น ๆ

แพนขับรถฝ่ากองหิมะหนา 1 นิ้วหน้าบ้านออกไปพร้อมกับความหวังว่า

ทุกอย่างมันจะเรียบร้อยและดีขึ้น

และทั้ง 2 คนในศูนย์ก็กักกันนั้นจะได้ประกันตัวออกมา เพื่อต่อสู้คดีตามกระบวนการทางกฎหมาย

และถ้า จนท.ICE มาเอาข้อมูลเอกสารเพิ่มเติมเสร็จแล้ว

หลังจากนั้นก็คงไม่มีภารกิจอะไรที่จะต้องมาอีก

และผมก็คงจะกลับมาทำงานได้อีกครั้ง

แต่การณ์..กลับไม่เป็นเช่นนั้น

เพราะฟ้า..ได้เขียนบทไว้แล้วจากเบื้องบน ! !

ไทม์มนุษย์ฝรั่งพันธุ์ ICE ที่ยื่นประกบติดไธ่ดาร์เมื่อคราวก่อนนั้น

มันคงเป็นเจ้ากรรมนายเวรผมตั้งแต่ชาติปางก่อน

มันคงบันทึกใบหน้าผมไว้ในความทรงจำ และเกิดนิมิตหมายปนความสงสัยว่า

ผมคงเป็นมนุษย์ Robin Hood แน่ ๆ

แม้มันจะไม่รู้จัก และไม่รู้จักข้อมูลผมสักอย่าง

ไม่รู้ชื่อเสียงเรียงนาม ซึ่งต่างกับกรณีของแพทและดาร์ ที่มันมีข้อมูลทั้งหมด แม้แต่รูปภาพก็ยังมึ แต่การที่ผมเดินปาดหน้ามันไปในระยะประชิดเมื่อ 2 อาทิตย์ก่อนนั้น

คงทำให้มันติดตา ตีใจ และกระสันที่อยากจะพบผมอีกครั้งหนึ่ง

เพื่อพิสูจน์ว่า..มันคิดไม่ผิด ผมคือ Robin Hood ตัวสุดท้าย

ที่ยังหลงเหลืออยู่ในร้าน !!

ทำให้ในวันอังคารถัดมา ที่ ICE นัดจะมาเอาเอกสารนั้น

มีการวางแผนที่จะจับกุมตัวผมในบ้านพักอีกภารกิจหนึ่งด้วย

และในเช้าวันอังคารนั่นเอง ผมก็ยังคงอยู่ในบ้านอย่างปกติสุขดี

ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ที่จะออกไปทำอะไรที่ไหน

เสปียงอาหารก็มี อินเทอร์เน็ตก็พร้อมท่องโลกได้ทุกเมื่อ

เครื่องดื่ม และยาบำรุงกำลัง ก็ยังพอมีหลงเหลือ

“พีเม็ค วันนี้พวก ICE จะมาเอาเอกสารที่ร้าน แผนว่าพีไปอยู่บ้านพีซินดีก่อนมั๊ย จะได้

หายเบื่อด้วย” ข้อความทาง Line จากผู้จัดการคนสวยส่งมาถึงผม

“ก็ได้ครับ”

ผมตอบไปอย่างนั้นเอง แต่ในใจก็ไม่ได้เบื่อ หรืออยากไปที่ไหนหรอก

แต่ใจหนึ่งก็คิดว่า ออกไปก็ได้วะ บ้านพีซินดี คนทำงานในครัวคนหนึ่งนั้น

อยู่ใกล้กับ Walmart, TJ Maxx และอีกเยอะแยะ

ไปเดินเล่นซะหน่อยก็ดีเหมือนกัน

“โอเคคะ เดี่ยวแผนไปรับ 10 โมงครึ่งนะคะ”

นั่นคือข้อความสุดท้ายที่ผมได้เห็นในวันนั้น

รถแวนสีขาวยี่ห้อ Toyota ทะเบียน New York เลี้ยวเข้ามาจอดหน้าบ้าน

แล้วกลับรถหันหน้าออกไปทางถนนใหญ่

ผมมองเห็นรถจากหน้าต่างของห้อง เลยหยิบเสื้อแจ็คเก็ตกันหนาวจากตู้

สวมรองเท้าผ้าใบ

เปิดประตูบ้าน แล้วเดินออกไปที่รถ

ผมทักทายกับผู้จัดการคนสวยตามธรรมเนียม

แล้วก็เปิดประตูด้านข้างคนขับขึ้นรถ

“ปัง” พอลิ้นเสียงปิดประตูผมเท่านั้น

รถยนต์ 2 คัน พุ่งออกมาด้วยความรวดเร็ว จากทางไหนก็ไม่รู้

ราวกับลูอิส แฮมิลตัน แชมป์ฟอร์มูลาวันยังงัยงั้น

แล้วจอดขวางปิดทางรถแวนของเราไว้

“ใครวะ ?..สงสัย ICE วะพี่” เสียงรำพึงเบา ๆ ของแพน

เราทั้งสองงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ช่วงขณะแวบเดียวที่เราตั้งสติได้

มนุษย์ฝรั่งทั้ง 5 คน ได้มายืนชิดประกบตัวเราเรียบร้อยแล้ว !!

นาที่นั้น ผมไม่คิดว่าเราจะทำอะไรได้ ทั้งการต่อสู้หรือการหนี

เรารู้ตัวเองดี ว่าเราทำผิด

การยอมจำนนตามกระบวนการของกฎหมาย น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

เราไม่ใช่อาชญากร เราไม่ใช่ผู้ก่อการร้าย ไม่มีอะไรที่จะต้องเสียใจ หรือเสียตาย

ถ้าจะเสียตายก็คงแค่..เสียตายโอกาสและความอิสระบนความผิดกฎหมาย

เท่านั้นเอง !!

หลังจากนี้ Buffalo Federal Detention Facility คงจำแนกต้อนรับผมด้วยความยินดี

แม้ผมจะไม่ไคร่ยินดีนักก็ตาม

แต่ฟ้า..ได้ลิขิตมันไว้แล้ว !!!